

Lene Kaaberbøl

Vildheks

Fjendeblood

Omslag og vignetter af
Anders Walter

★ ★
Alvilda
★

Vildheks 5: Fjendeblood

Copyright © 2013 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2013 i Tyskland

ISBN 978-87-7105-248-0

www.alvilda.dk

www.vildheks.dk

1 ⊕ Et stivnet sekund

“Hvad har du gjort ved min far?”

Kahla stod i døren. Jeg havde ikke hørt hende komme, men det var måske ikke så underligt – jeg havde ligget på sofaen i stuen og sovet som en bjørn i vinterhi, med en småsnorkende Killing på maven, halvt dækket af et af Moster Isas gamle uldtæpper. Det var buldermørkt udenfor, og jeg havde en forvirret fornemmelse af at det måtte være midt om natten.

Det var straks mere mærkeligt at Tumpe ikke havde givet lyd fra sig. Han plejer at blive ellevild når et af hans yndlingsmennesker nærmer sig huset, men denne gang stod han bare midt på gulvet og så forvirret ud. Det lod til at han var blevet taget lige så meget på sengen som jeg var.

Mor var stadig ikke kommet tilbage, konstaterede jeg. Men hvis hun skulle køre hele vejen tilbage til Merkurgade, aflevere Oscar, pakke det hun skulle bruge for at være her i Moster Isas hus den uge hun havde lovet mig ... og far skulle også udskrives fra hospitalet. Den slags kunne godt tage tid, det vidste jeg af egen erfaring.

Kahla var drivvåd, og der var noget usædvanligt ved hende. Hun var ikke pakket ind i tre frakker, fire farvestrålende halstørklæder og mindst to uldne huer sådan som hun plejede. Hun havde bare en helt almindelig sort regnfrakke på og ingenting på hovedet – ud over hår, selvfølgelig.

Kahlas hår er knaldsort og blankt og tykt – og lige nu var det altså også vådt.

“Regner det?” spurgte jeg dumt. Jeg var vist stadig ikke helt vågen.

“Min far,” sagde hun igen, og hendes stemme var både vred og kold. “Hvor er han? Hvad er der sket med ham?”

Det kom alt sammen væltende tilbage. For hvordan i al verden skulle jeg få forklaret Kahla at Mester Millaconda lå stiv som en statue i en seng i Vestmarks store indgangshall, fuldkommen ligesom Moster Isa, fru Pommerans, Shanaia og hr. Malkin? Hele Moster Isas heksekreds. Alle lå de dér, og jeg vidste knap nok om de var levende eller døde.

“Der ... der skete noget,” sagde jeg.

Kahla var i forvejen bleg under den normalt så solgyldne hud. Nu blev hun endnu blegere.

“Hvad?” spurgte hun. “Sig det nu!”

Og så måtte jeg jo ud med det. Hele den forfærdelige kamp i grotten hvor Bravita Blodsunge var brudt fri af sit 400 år gamle fængsel og havde forsøgt at vende tilbage til livet gennem mig.

“Hun ville have ædt mig,” sagde jeg stille, “så der ikke var mere Clara tilbage i mig, men kun Blodsunge. Kat og Moster Isa prøvede at standse hende, men de var ikke stærke nok. Og så ... og så kaldte jeg. Sådant som hr. Malkin lærte mig det: Adiuвате. Og de kom, alle sammen, hele kredsen. Og sammen stoppede de Blodsungen, men ... men ... bagefter var de ... ikke døde, eller det tror jeg ikke, men helt stivnede. Og ... og ... det er de stadig.”

“Hvor?” sagde Kahla bare.

“I Vestmark.”

Hun kom helt hen til mig.

“Vis mig det,” sagde hun.

Jeg blev næsten helt bange for hende. Jeg vidste jo godt at hun nogle gange kunne virke både lukket og fjendtlig uden at det nødvendigvis betød at hun havde lyst til at forvandle én til et eller andet vortet, klamt og tudseagtigt, men ... det var altså ikke rart når hun så på én på den måde.

Du har lige fortalt at hendes far er mere død end levende, formanede jeg mig selv. Havde du forventet hun bare skulle smile og sige at det var da alt sammen helt i orden?

“Nu?” sagde jeg og kunne godt selv høre at det lød næsten lige så dumt og uforberedt som det med regnen.

“Ja. Nu!”

Hun rakte hånden frem som om hun ville hive mig på benene med magt. Killing holdt pludselig op med at være en lille halvt usynlig sovende bule under tæppet. Han rejste sig i sin fulde højde – det var vel cirka 20 centimeter – og hvæsedede arrigt ad Kahla.

Kahla trak hånden til sig.

“Hvad er det?” spurgte hun.

“Det er Killing,” sagde jeg.

“Jo tak, jeg kan godt se det er en killing, men hvad laver den – ” Hun afbrød sig selv og så mere indgående på både Killing og mig.

“Hvor er Kat?” spurgte hun så.

Savnet inde i mig svulmede op så jeg næsten ikke kunne sige noget.

“Han ... kommer ikke mere,” hviskede jeg.

“Og så har du fået det dér småkravl i stedet for?”

“Han er ikke ... Jeg ved godt han ikke er så stor endnu, men ...”

Hun rystede på hovedet.

“Jeg er ligeglad, så længe skravlet ikke sinker os. Kom nu!”

Killing åbnede igen hele gabet og hvæsedde, denne gang ganske lydløst. Det var klart at det ikke ville blive kærlighed ved første hvæs mellem ham og Kahla.

Jeg holdt ham ind til mig mens jeg rejste mig. Jeg ville ikke have han ligefrem angreb hende – det ville han næppe slippe godt fra.

“Hvor skal I hen?” spurgte Ingentingen søvnigt fra sin sovepind ved siden af brændekomfuret.

“Til Vestmark,” sagde Kahla. “Jeg vil se min far!”

Mester Millaconda lå på ryggen og stirrede lige op i luften. Han så meget bister ud, for hans sorte øjenbryn rynkede sig så meget at de næsten mødtes på midten, men det var nøjagtig det samme udtryk han havde haft nede i grotten. Intet havde ændret sig. Ingen af dem, heller ikke Moster Isa, havde rørt sig en millimeter siden Oscar og jeg var gået fra dem dagen før.

Den store hall så ikke helt så stor ud som den plejede

nu hvor der stod fem senge i den. Det lignede en hospitalsstue, tænkte jeg. Og kunne ikke helt forhindre mig selv i at tænke videre: eller et gravkammer.

Kahla udstødte noget der lød som en mellemting mellem et gisp og et hulk. Hun kastede sig ned ved siden af Mester Millaconda og greb hans hånd. Så slap hun den brat igen.

“Han er jo helt kold!” sagde hun. “Hvorfor har I ikke sørget for at han er ordentlig varm?”

Jeg prøvede at forklare at vi *havde* prøvet, med tæpper og ild i kaminen og varmedunke og det hele.

“Det gør ikke nogen forskel,” sagde jeg. “De *er* bare sådan.”

Hun hørte ikke efter. Hun havde igen taget fat i sin fars hånd, og vildsangen kom bølgende ud af hende, høj og skarp og sviende, næsten som en lussing. Mit hjerte gav et håbefuldt hop og jeg spejdede efter en forskel, et livstegn, hvad som helst andet end den frygtelige ubevægelighed. Så vidt jeg kunne se, skete der ingenting, ud over at Kahla blev synligt trættede jo længere hun blev ved med at synge. Alligevel blev hun ved og ved, i næsten en time tror jeg, til hendes stemme var helt sprukken og hun var så svag at jeg måtte hjælpe hende på benene da hun endelig gav op.

“Det virker ikke,” sagde hun hæst. “Hvorfor virker det ikke?”

“Jeg ved det ikke,” sagde jeg.

“Jeg forstår ikke hvorfor det ikke virker ...” Hendes knæ eksede under hende, og jeg måtte hjælpe hende ud i

køkkenet så hun kunne sidde ned. Ingentingen flaksede bekymret efter os, med en byge af små “åh nej, åh nej, åh nej”-udbrud.

Over køkkenbordet hang der en krog. Ingentingen så uvilkårligt op mod den, og jeg kunne se at hendes fjer rejste sig. På den krog havde der hængt et bur, og det var i det bur at jeg havde set Ingentingen første gang. En sølle, snottet og beskidt lille skabning der ikke havde kunnet leve op til det hendes skaber forlangte af hende, og var blevet anbragt dér i buret simpelthen fordi det irriterede Kimæra at Ingentingen fulgte efter hende. Hun havde ikke vidst hvad ord som “ven” og “frihed” betød. Det var hun først nu lige så stille ved at lære, og det var sikkert ikke rart for hende at være her igen. Selv om fjerene lagde sig efter nogle minutter, så hun alligevel endnu mere ængstelig ud end hun plejede. Og ikke kun for sin egen skyld, viste det sig.

“Hvorfor er de så stille?” spurgte hun. “Isa ... hun ... hendes øjne er helt stive. Tror du det gør ondt på hende?”

“Jeg ved det ikke,” sagde jeg. “Ved du hvad der er galt med dem?” Jeg håbede sådan at Kahla havde et svar. Hun var en rigtig dygtig vildheks, meget bedre end jeg var.

Men Kahla rystede på hovedet.

“Jeg har aldrig set sådan noget før,” sagde hun. “Det er som om ... som om de er stivnet. Måske er det noget med tiden.”

“Hvad mener du?”

“Min far sagde engang at hvis man udfører noget virkelig voldsomt og stort – noget magisk, altså – så gør det noget

ved tiden. Det er som om den går langsommere eller ligefrem går i stå i nogle sekunder.”

Jeg tænkte tilbage på de gange hvor jeg havde været med til “noget virkelig voldsomt og stort”. Jeg kunne godt genkende en fornemmelse af at tiden ligesom standsede op – som om alting kørte i langsom gengivelse.

Hvis Kahla havde ret – betød det så at de fem ubevægelige kroppe simpelthen var gået i stå? I et langt stivnet sekund, midt mellem et hjerteslag og det næste, midt mellem to åndedræt? Det var på en eller anden måde en lille smule beroligende at tænke på, i hvert fald bedre end at forestille sig at de var fuldt bevidste inde bag ved de stirrende blikke og ubevægelige muskler.

“Hvordan får man så tiden til at gå i gang igen?” spurgte jeg.

Kahla sendte mig et mørkt blik.

“Hvis jeg vidste det, tror du så ikke jeg havde gjort det? Jeg ved jo ikke engang om det *er* det med tiden. Jeg gætter bare.”

“Jamen, hvad skal vi så gøre? Tror du ravnemødrene kan hjælpe?”

Kahla satte albuerne i bordet og tog sig til panden med begge hænder. Der kom en lille lyd fra hende, midtvejs mellem et suk og en sagte væsen, og hun skubbede sit sorte hår lidt tilbage. Det snoede sig ualmindeligt levende om fingrene på hende, syntes jeg.

“Vi må vel prøve,” sagde hun. Men hun lød ikke videre optimistisk.

Jeg tænkte på Tumpe og Stjerne og gederne, der var alene hjemme. I hvert fald indtil mor kom tilbage.

“Jeg sender lige en sms,” sagde jeg, “så mor husker at fodre dyrene. Kom nu, Kahla – lad os komme af sted. Ravnemødrene ved hvad vi skal gøre!”

Jeg tænkte på Thuja, den forreste i ravnemødrenes kreds. Hun var omtrent den klogeste vildheks jeg kendte.

Kahla rejste sig. Hendes ansigt var hårdt og beslutsomt.

“Hold godt fast på det dér kattedyr,” sagde hun. “Hvis det skal nytte noget, må vi hellere skynde os, og jeg har ikke tid til at styrte rundt i vildvejstågerne og lede efter ham hvis han stikker af.”

Jeg skulle lige til at protestere og sige at Killing ikke var sådan én der løb væk, men jeg tog mig selv i det. Hvad vidste jeg egentlig om hvad Killing kunne finde på? For en sikkerheds skyld stoppede jeg ham inden for trøjen og knappede den øverste knap.

Det skulle vise sig at være en klog beslutning ...

2 ⊕ Ravnestormen

Den rugende grå tåge omkring os var tæt og fugtig og ... og nærmest *lunken*. Klæbrig. Vildvejene var aldrig noget ufarligt sted, selv erfarne vildhekse kunne fare vild for alvor. Og vi var ikke erfarne. Ikke engang Kahla, selv om hun var hundrede gange bedre end mig til stort set alt hvad der havde med den vilde verden at gøre.

“Er vi der ikke snart?” spurgte jeg. Jeg syntes vi havde gået i evigheder. Killing miavede søvnigt og strakte et forben, men rullede sig så sammen igen inde under min trøje.

“Jeg ved ikke ...” hviskede Kahla. “Det er som om noget er anderledes. Som om noget er ... galt.”

“Er vi faret vild?” pippede Ingentingen fra sin plads i min rygsæk.

“Nej,” sagde Kahla. “Vi er meget tæt på Ravnekedlen nu. Det er bare som om vildvejstågerne ... gør modstand.”

Ja. Det var lige præcis det! Det var derfor det føltes som om vi havde gået i hundrede år. Det var mere som at vade gennem vand end gennem luft. Eller i virkeligheden gennem noget der var tykkere end vand – olie, måske. Lunken klæbrig olie. Det trykkede. I ørerne, mod tindingerne, i næse og mund. Jeg var begyndt at få ondt i hovedet, en rigtig tordenvejrshovedpine. Der var ligesom ikke længere plads nok til alt det der skulle være under

hovedskallen. Men det tordnede aldrig på vildvejene. Der var ikke andet vejr end tåge.

Eller var der?

En brise løftede lidt op i mit svedige hår og kølede nakken en smule. Jeg nåede at tænke at det egentlig var rart, før det gik op for mig hvor forkert det var.

“Det blæser da aldrig her ...” sagde jeg.

Så lød der ligesom en rumlen bag os, og vinden blev stærkere. Jeg vendte mig om. Der stod en brat strid skoldhed blæst imod mig, og tågen bag os var ikke længere grå, den var sort.

“Hold fast!” råbte jeg til Ingentingen og greb selv om Kahlas overarm med begge hænder.

Jeg kunne ikke stå fast. Lufttrykket løftede mig op og slog benene væk under mig, jeg blev hvirvlet af sted som et blad i en efterårsstorm, og et eller andet ramte mig på kinden, skarpt og dybt som et piskesmæld. Killing vred sig under min trøje og greb fat i mig med samtlige kløer. Vi fløj. Vi tumlede af sted. Først kunne jeg ikke se andet end tåge og ikke høre andet end stormvindens brølen. Så fyldtes luften af hæse skrig, og jeg ramte et træ.

Træet knækkede. Ikke på grund af mig, men på grund af vinden. Jeg mærkede et knæk inde i armen og et ryk der var så voldsomt at det egentlig slet ikke gjorde ondt. Det kom først senere.

Jeg havde mistet grebet om Kahlas arm, men i det mindste fløj jeg ikke længere af sted. Jeg lå på jorden, en fugtig, mørk og kold jord, og stormen blæste over mig og

omkring mig. Det brasede og knagede, og luften var fuld af skrig og sorte fjer og en underlig pletvis regn der ramte mig varmt og klistret i håret, i ansigtet og på den arm jeg holdt op foran hovedet.

Det varede i evigheder. Eller måske varede det kun nogle sekunder. Tiden gav ikke længere mening.

Det bragede og smældede alle vegne. Noget faldt ned over mig – det føltes som en gren, men jeg kunne ikke være sikker, hvad det end var blev revet væk igen, og mørket var totalt. Jeg kunne høre Ingentingens skrækslagne: “Åh nej, åh nej, åh nej ...” og nåede at tænke at i det mindste var hun der da endnu, deromme i rygsækken, og var hverken blevet hvirvlet væk eller ramt af noget dødeligt.

Så blev der pludselig helt stille.

Vinden døde.

Mørket holdt fast i nogle øjeblikke, så forsvandt det, og sollys piblede ned til os gennem trætoppene. Jeg tog mig til armen.

Den er brækket, tænkte jeg ved mig selv, men var så alligevel ikke helt sikker. Jeg vidste ikke hvordan det ville føles, og jeg kunne da stadig bøje og strække fingrene.

Så var det jeg opdagede at den regn der havde ramt mig, ikke var regn. En enlig sort fjer svævede ned mod jorden i dovne buebevægelser. Mine hænder og mine arme og sikkert også mit ansigt var dækket af klæbrige mørkerøde blodstænk, og på jorden foran mig, få meter væk, lå de sønderrevne rester af en ravn.

“Åh nej,” jamrede Ingentingen og baskede sig fri af rygsækken. “Hvad er der dog sket? Åh nej, åh nej.”

Jeg så mig omkring. Kahla kunne jeg ikke få øje på lige nu, men på trods af knækkede grene og væltede træer genkendte jeg stien der førte ned mod Ravnekedlen.

Vi var nået frem. Jeg burde være lettet. Men jeg havde allerede da en kold og bange anelse om at ravnemødrene ikke længere kunne hjælpe os.

